

jag wäl tilstå, at de äro snåla, glupska och egennyttiga, at de flyga ikring för at spånna dustwor och kycklingar det kan wäl ock wara, men om Journalisten pekaf på mig dermed, så är han en nedrig, en lögnare, och som man igenom sådane skuggningar kan förleda den enfalldiga, så borde han håldre swälta ihjäl än skrifwa.

Kräkan blef instånd, dagen förut hade hon warit och pläckt korn på en nysådd åker, och en Bonde hade ändå skritit och jagat bort henne, oackadt alt det, har en försmådare understätt sig skrifwa at Kräkor gärna äta såd.

Ugglan letar sig fram och dieterar ganska mjeltsjuft och långsamt, „At Skator äro wisliga och pladdra, begriper jag någorlunda, at en „Höt är en roffogel nekaf jag just intet heller, til och med Kräkor- „na, så skada de ofta en nysådd åker: och det blir således aldrig nå- „got fel at tadla alla dessa missbrut i allmänhet, men håri ligger ra- „seriet:„ det finnas så dumma Foglar som wilja imponera med sin „alftwarsamma mine och sina tagna åtbörder, stackare! som fladdra i „mörkret och råka aldrig målet.„ Auctoren nämner mig intet, men hwem ser icke at han syftar at mig, och jag wore wist det dumma djuret hwarom han talar, om jag icke bagrep at det är en målning på en Uggla.

„Flygen långt härifrån Ussingar; affade änteligen Ornen på sin „Præsidents stol, det är ert slagna samwete som hwiskar om tillämp- „ningarna; et godt och hederligt hjärta blir aldrig oroad af spöken, „och om det hade sina belackare så föræcktar det dem, i stället för at „lasta och brått ha råddhågan i sitt följe.

* * * * *

Den Rika Dygdiga *)

Orantes är qwick: han känner den konsten at kunna roa sig på det flyktigaste sätt, han har all böjelse för afwägar och mindre tillåtna friheter, och han qwärfwer den. Orantes är rik, han är ung, han är glad och wil depensera, se där hwad han har allmänt med de rika. Hans pengar befordra hans dygder, han delar dem frifkostigt, när

*) Jusfände.

når hans Rang och wiså Skyldigheter befalla det, men han lämnar ingen ting åt nycker, narrj och barnsligheter. Han har ock sina nöjen, han sätter ingen dygd i at wara Eremit, En hal försträcker honom ej, och han tror intet at Kortspel är en råhittning af den onda, men han wäljer sådane tidsfördrif som upmuntra, honom, han skäner och förekommer det ögnablecket då de skulle förordsa ledsnad, han wet at det är med nöjena som med stora böcker, de winna alltid når de förkortas. Han har ej mer än andra sina gods, trädgårdar, lusthus och Cabinetter af Tableauer, men han drar nytta af alt detta, intet at de äro wackrare eller dyrare, men Orantes har bättre smak, alla objecter för Inbillningen och de yttre sinnen förtylusa i mer och mindre grad, alt som den äger snille och hjerta som betraktar dem, hwad är icke Solen för et högt ämne för en Philosoph? då den öfriga hopen ser detta underwärd med lifgiltighet.

Orantes anser sina rikedomar som et lån för den behöfwande. Om han låter bygga et stott, så är det mindre för at lysa än utskwa wälgärningar, han räknar med nöje de fattiga dem han söder och syfelfätter, och gläds innom sig at han kan förwända dessa stenar i bröd, han begriper at ju mera han fått af lyckans gästwor, desto större skulder har han, och om han är högre än andra så bör han ock wara så mycket dygdigare, hans pengar böra genom hemliga gångar komma til den wäldförda och förtryckta, Han sördölsjer den hand som underhåller den fattiga, osynlig öpnar den fångellet, tar fiedjorna från den oskyldiga, astorkar den bedröfwades tårar, och dem som han så wårdar, de behöfwa ej rådna för en wälgörare som aldrig namnger sig. Han wet at jordenes högheter äro förknippade med beswär och faror, at de förnedra en, så snart dygderna ej uphöja honom, at i tråts af all rang och alla titlar, upfundna af högfärd såkunoghet och nycker, så gör det Högsta Wäsendet ingen åtskilnad på människor, Kungen och Slafwen äro i hans ögon lika; det är förgeåfwes som de höghördade narrar bo lifsom Gudarna i dyrbara tempell, de blifwa aldrig af hjertat tilbedna om de ej äro rättwisa och wälgörande, twårtom de anses för löjeliga och elaka Gudomligheter lifsom Crocodiler och Markattor i det lättrogn Egypten.

Fångt är människjan lycklig utan i förhållande af sin bbielse at göra godt, och den billiga naturen årfätter denna en människjas största skyldighet med et det största af alla nöjen.

Orantes ålskar ro och nöjen; men på et förnuftigt sätt: han förstår at wälja dem, en del går han emot med förtjusning, några tillåter han med förbehåld: och andra förkastar han med föracht. En förbårfwad människja wil hwar stund ha nya nöjen, ty de saknas så snart de uphöra och lämna en ångslan och tomhet i själen, men hos Orantes råcka de efter njutandet och hogkomsten deraf är honom lika så lät som sjelfwa jouislangen.

* ~ ~ ~ ~ *

Epigrame.

En åt och drack på sena natten
 Och wården war en nygift Präst
 Men åntlig grep wår Gäst til hatten,
 Och säger „gå det wore bäst
 „Det tider är = = = Ni wil ju själfwa = = =
 Nej swarte Ungmor helt modest
 I morgon ligga wi til ålswa.

N:o 45 och 46 utkomma den 7 Junii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Andra Stäcken,

N:o 45 46 och 47.

Stockholm den 7 Junii 1782.

Uti

Et Allwarsamt Sällskap

Den 29 Maji 1782. (*)

Tillförene hafwer jag, i *Malstofsuhenna*, i *Vinabod* og *Hvitfings-Dryckiom*, vid *Margmenni Stæfnu*, (a.) ordat til Eder med *Aludraingia Tungu* (b.). Denna gången tacktes I hålla til gods, at jag talar til Eder med andras ord, på sådant Språk, som, hos denna tidens *Götha Män* i *Swia wälde*, öfligit är.

Då Böcker och Skrifter läsas til undervisning och uppbyggelse, läser det icke misshaga Eder *M. A. F. B.*, om, uppå denna frögdesulla *Aminnelse-Gögt: d.* I warden, genom mig, upmuntrade af sådana *Sammings-ord*, som tillförene, af en *Margkunnug Madr*, (c.) blifwit talade til en *Swänsk Menighet*.

Andamålet är en påminnelse, om wåre stridbare *Kedelige Förfäders*, de gamle *Göthers* fordrna öden, och wår närwarande *Lycka*.

Wåre *Förfäder M. F. B.* hafwa lämnat oss et fritt och sjelfständigt *Fädernesland*. Deras ätrå til *namnkunnoghet*: Deras håg til *o: död*.

(*) Insändt.

(a) I detta *Språk-rum* bland goda wänner, wid wåra små *Gästabud*, under *al-män Sammankomst*.

(b) Sådant *Språk*, som talades af *Starkodder Aludräng*. Han war kommen af *Thullum (Jättar)* hade 8 händer, och bodde wid *Alupotta* i *Jotnaheim (Jättahem)*. Med de 8 händer förstås, at han war ganska *wapu:wig*, samt at han hade fyra andra *Resars styrka*.

(c) Lård man, som är kunnig i *mångahanda wetenskaper*.

odödelighet, Gåfwo dem den öfswervinnerliga styrka i själen, hwarigenom
oackadt alla hinder, de största wärf bleswo företagne och utförde.

Förr än wi intogo våra rum uti mänskligheten, woro Förfäderna
omtänkte at bereda wår Sällhet.

De stiftade för oss Lagar.

De bibehöllo Sedernas renhet.

De arbetade med en ädel möda för wår upfostr.

De försvarade våra Boningar.

De tuktrade Grammars och Nå-grammars öfswermod.

De sökte, igenom klofhet och tapperhet, at föra Swänks
namnet upp til de högder, hwarifrån Ryktets röst talar til alla wer-
denes Folk-slag.

Förfädernes glänsande ära blifwe oss en stadig erhindran och på-
minnelse, at icke företaga något, som måtte wara deras och wårt namn
owärdigt!

Tu mera deras Minnen af oss wärdas, ju mera skola våra kän-
sor förhöjas, våra begär upeldas, at, äfwen som de, söka wår hög-
het uti dygdens och den rätta ärans Majestät, samt göra Friheten
och Tapperheten ibland oss ewigwarande.

Låt wara, at desse Mannabarns Sjeltar icke kunde berömma sig
af de lysande Idrotter, de prydeliga konster och wetenskaper, hwaraf
wår tid prunkar och öfswerslödar: De hade likwäl en stoltbet, som de
måst urhyfsade Folkslag kalla Adel; och de lesde den samma likmät. gt.

Så litet den weta och frypande Rosen-buschen kan förliknas med
den starka och högstammiga Eken; så litet kan wår tids swaga ära
jämnföras med Förfädernes wärkelige höghet.

Kan hända wi böre med saknad påminna oss de tider, då en lyck-
lig okunnighet war rådaude: Då wåre Fäder woro likaså allwar-
samme i sina Seder, som stränge i deras upförande: Då inga
sten-dygder wördades: Inga irrmeningar försarades: Då en-
salden i allt war härskande, hwilken är och blir den samma Sög-
hetens rätta kännetecken.

Ack! J, som förnöden Eder lesnad med brydsamma onyttigheter:
Som dwälens uti orkloshet eller en wacklig dåtlighet: Som, i stället för
ära, söken allenast en lös och flyktig heder; huru hafwen J icke
wanfågtade ifeån edre Färfäders dygd?

Beten I wäl, at desse Förfäder, hwilkas afbilder edre ägon näp-
peligen skulle kunna fördraga, hade förträffeliga lins i wisfa mål, och en
Sedo-lära, som icke estergifwit något Folks i werlden.

Beten I wäl, at de äro i Tideböckerne, äfwen så berömda för
Ädelmod och spalkfärdighet, som för Tapperhet och Stridsmanlighet.
Aldrig har något Folk hållit wänskap och Fosterbrödra-lag i
större helgd.

Aldrig har ordhällighet, öppen hjärtighet, ärbarhet och red-
lighet i något Land haft flere dyrkare.

Huru wänlige och gästfrie woro de icke mot främmande!

Huru hjälpsamme emot olyckelige nödlidande!

Huru jämne och trygge i dageligt umgänge!

Swillet Folklag har högre wördat sin Lagliga Öfwerhet,
mera högaktat alderdomen, och dem, som, igenom besynnerliga
Förtjenster gjorde sig utmärkte? Sådane, men inge andre blefwo
kallade Kongs Vinir (d.) och begåfwades af Siornarmadr (e) eller Fostr-
Faudur (f.) med dugande wapen, hwaka swärd, dyrbara Arm-
riugar, eller Nasnbot. (g.)

Hos desse Forn-Fäder war det en helig wana, at upresa Seger-
tecken för sine afdöde Hjältar. Deras namn och bedrifter inristades i
Stenar. Mer än Femton Hundrade dylika Minnes-märken, som und-
gått människors och tidens oförrätter, wittna ännu i dag, til de leswan-
des blygd, at Billighet, Tacksamhet och Erkänsla då icke woro nå-
gra förgåmna dygder.

Man förebrår desse gamle Scandianer et alt för häftigt tycke för
blodiga Lekar: En omätelig frigs- och ärdsnings-lystnad.

Det är sant: De trodde, at den största äran inlades med Udd och
Ägg. De slåtade sina Lager-kransar på Lik-stredda fält De hastade,
med samma ifwer och skyndsamhet, fram på Arans och Tapperhetens
wädjo-ban, midt igenom tusende dödar, som war tids Hjältar til Nöjen
och Lustbarheter. Men påminnom oss, at deras Guda-lära och Lagar,
deras upfostran, deras Äre-minnen = = = Alt, tjente, liksom i Sparta,
at reta frigslystnaden, samt göra folket hårdigt och stridsmanligt. Det
war endast med blod, som de förment sig kunna köpa lycksaligheten uti
Vall-ball. (h.) Ragnar Lodbrok, inunder de grusweligaste döds-plågor,
som

(d.) Konungens wänner. (e.) Styresmannen. (f.) Foster-Fadren. (g.) Äre-titul.

(h.) Val, är de för wapen fallnes Lik. Hall, är Häf, Gal, ypperlig Boning.

som hans fiender uti England honom tildelte, säng med teende mun, et långt Skaldskarparmal (i) om sina bedrifter: Om förakt för döden: Om den sällhet och de Hjälte-nöjen han hos Odea (k.) förväntade.

Man tilwiter dem Sjö-röfwerier och öfwerdådiga Hårnader: Men, då de litet förstodo sig på Åkerbruk, och än mindre på Slögder och Handtwärk, utom hwad gode och hugg-frie wapen widkom, som merendels kallades *Dwerga-Smide*; (l.) Så woro dese kämpar oftast nödtwungne, uti et, med Sjdar, Skogar och Moras, upfylt Land, at tilgripa andras goda. Grækerne höllo ju et sådant Næringsfätt äfwen i Ara? Men wære Förfäder utwiste likwäl, på dese Hårder, en särdeles adelmodighet. De skonade gementligen Råpmans- och Bonde-Fartygen. När Wikingarne (m.) råkade en mindre och swag fiende, lades en del af Skeppen affides, för at slås med et lika antal.

Et Folk, som erkände ingen annan skilnad wara ibland människor, än största manligheten och renaste dygden: Hos hwilket hellska det wackra könet war behjärtadt och stridbart; Et sådant Folk kunde ej annat wara, än försträckeligt för alla andra.

Äfrån de äldste tider wisa oss wære Forn-Sagor och Handlingar store Mån i alla Stånd. Regenter, som förknippade den största Tapperhet, med wetenenskapen at göra sine Undersåtare lyckelige.

En Yngve Frey war för Sverige det samma, som Salomo war för Judiske Folket.

En Eric Emundsson, en Eric Sigurszell, böra räknas ibland de störste krigs-Höfdingar och de rättwisaste Furstar, som werlden någonsin sedt. Äfwen som en Braut Amund förtjände de ypperligaste namn någon Konung har kunnat få = = = Stendernas bårwan och Folkets Gader. Det war han, som afröddjade Skogs-trakter: Upod'ade ödemarker: Banade Landsvägar: An'ade Tybyggen och gaf sin tid nya Ljus. Hwilket Rike hade wäl kunnat jämföras med Swithjod, om eftertiden följt et så stort efterdöme?

Det

(i.) Skalde-qwäde. (k.) Krigs-guden. (l.) Dwergar sades bo i Stenar och Fossar: Hwarmed förstås, at detta, til krafter och wårt, mindre slags Folk, hade anlagt sina Smidjor och wärksåder wid Järnbärge samt Strömmar och rinnande watten: Wermeland och Bärge-lagen kallades den tiden egenteligen Jernbæraland. (m.) Emedan de höllo sig fördolde i Wikar och Rås, samt bakom Skogs-hamrar, hwarifrån de altid höllo sig färdige til hastige utlopp och anfall.

Det är billigt, det är nödvändigt för människoslägtet, at berömma en Titus, en Trajanos, en Marcus Aurelius: Men, hvarföre skolen vi alltid söka mönster hos de Romare, när vi inom oss själfrö kunna framvisa Hjältar af det första slaget. Regenter, begäfvade med alla de egenskaper, som pryda Throner. Ansdrare, som kastat öfverända de största Monarchier. Lagstiftare och Domare, hvilka sökte rättvisan sådan som hon är i sin ursprung, och dömdo Folket efter denna oswikeliga förebild.

Man förundrar sig öfver en Alexanders gärningar, en Cæsars modiga tiltagshet, och en Hannibals stora anslag. Men en Theodoric, en Alaric woro icke mindre store, Den sednare tuktrade Grækeland och Rom. Den förre blef Italiens Konung. Franska och Spanska Håfwen wördade hans dygder, och lärde af honom den belevshet och det wett, hwarigenom de sedan blifwit så utmärkte. Han war en styrelsa för alla Gødhiska Throner, och en eftersyn för Konungar.

Från uråldriga Tider hafwa de Swenske varit et scitt Folk: Konungarne, innan de kommo til Regeringen, måste twånne gånger förpliktat sig, at hålla Lagen i helgd, och wårda Folkets Trygghet. De woro måne om sina Bedrifiers odödelighet. De hade Skalderne brede widd sig inom Sköldborgen, (n.) at de måtte wara så mycket närmare ögnawittnen, til alt hwad de skulle berättat och afmåla i sina Qwäden, som kallades *Biarkamal*. (o.) Dese Regenter hade en stor myndighet, men aldeles icke oinskränkt, utan Landets Lagar fullkomligen undergifwen. Det war för dem ej rådeligt, at upfättja sin wilja til Lag, eller göra den ringaste undersåte, emot allmän säkerhet, för när. Högsta magten bestod hos Folket, och detta jagades snart i Harnest och raseri, om något sådant förmärktes, som smakade af Tyranni och Enwålde.

(n.) Konungens rum främs i Hären, omgifwen af sin Lifwakt, de utskäste och tappreste Kämpar, af hwilkas Sköldar, han, såsom uti en Borg, bewarades för hugg och stott.

(o.) Krigs-qwåde: Så kalladt af den Kämpen Bodvar Biarke, hwilkens Swärd Snærter, ej kunde blottas, utan föregångit Qwåde. Uti den stora striden widd Sticklestad i Norrige, war Thormodur Kolbrunar Skald, inom Sköldborgen hos K. Olof Digre eller Helige, och qwad *Biarkamal* så högt, at det hördes öfwer hela Hären, til Kämparnes upmuntran, och blef samma qwåde kalladt *Hækarlahout*.

wilde. Det näpste Styrbiörns öfvermod, och tvingade en Olof Sköt-Konungs högdragenhet, samt en Inge den äldres själfrådighet

Regerings-sättet, ehuru enfaldigt, war likwäl ordenteligt, stadgad och wördadt. Rådet skulle iakttaga så wäl Konungens som Rikets rättigheter. Lagmännen woro i Landsorterne Folkets Skiljesmän och Dömare, samt, på Allhärjar-Tingen och Riks-möten, deras Talemän och Förswarare.

Deras Ambete war ansenligt, och deras myndighet ganska stor. Viger Spa och Lumber, hafwa gifwit den första eftersyn til skriftelig Lag i Sverige. Lagmännen woro den tiden det samma, som Tribuni Plebis (p.) hos de Romare. Thorgny, Lagman i Tiundaland eller Up-land, har warit en af Sveriges störste Man. Han ansågs för den wisaste i sin tid. Han war slug, driftig och tapper. En gång sade han på Riks-mötet til den storlägtade Ragwald Jarl: Det är ej mindre ära, at räknas ibland Bönder, och likwäl kunna tala fritt hwad man will, fast än i Konungens närvaro!

Sådan war Swänska folkets äldsta beskaffenhet. Et Folk, som förtjänar så mycket mer, at af oss M. A. J. B. rätteligen kännas, som wi eljest fåfängt söka ordsakerne til påföljande öden. War nu warande Regering, Frihet och Lag: våra flästa Skyldigheter, större delen af wåre än brukeliga Seder, leda deras ursprung från fordna tidens häfder och tankefätt.

Men låtom oss icke förblanda Sanningen med onyttigt Smicker. Det wore lika dåraktigt, at afmåla wåre Förfäder i deras uphof, såsom ett uplyst, wittert, uphysfadt och upodladt Folk, som det wore straffbart, at anse dem såsom wildar, Barbarer och uslingar. Hwad - - - skall et sådant Folk anses med Förfakt, kallas wildt och Barbariskt, hwilket, med ett godt medfödt lynne, gick högre i sina Skyldigheter, än Egyptierne med sin witterhet och Grekerne med sina präktiga begrepp om dygder:

(p) Då Kommerste Folket, under Frihets-tiden misnödt med det wäld och förtryck som det måste widkännas af ackrare, Upbördsmän och de Store i Landet, började at knorra och upresa sig, bragte den kloke Rådsheren Agrippa Folket til stillhet igenom wisa wilkor, hwaribland et af dem war, at af menighetens eller Borgerkapets Clats skulle wäljas och tillsättas Ambetsmän, under namn af Tribuni Plebis, hwilkas sylla egenteligast skulle bestå uti, at beskydda menigheten emot det oskälige lidande, som dem af de Höga och Förnåme kunde tillkyndas. Sylla minskade, men Kejsarena tillskansade sig omöfder sielfwa denna myndighet.

Dygder: Hvilket Guda-Lära var sundare, än hos andre Hedniska Fölk-
slag: Som hade et ordentligt Regerings-sätt, en förträffelig Sedo-
lära, Lagar, hvilka, för sin billighet och rättvisa, blifwit antagne i
Spanien, Frankrike, Italien och Tyskland? Uck! at wi, deras swaga
afkomlingar, lifnade dese Fäder uti Uprigtighet, Trofasthet, Arlig-
het och Ärlighet emot Konung och Fädernesland! Hos dem kunde
sådana laster icke trivas, som vittnade om et segt och försagde hjär-
ta; Såsom Trolskhet, bedrägeri, Illrädighet, Stämplingar och
konstiga undanflygter.

Nej, tvärt om, hafva de lämnat oss berömmvärde efterdömen, om
hederligt upförande äfwen emot owänner.

Till bewis häraf, will jag endast anföra följande.

När Konunga-Sonen och Kämpen Sorle den Starke, stridde med
Konung Halddan Brana-Fostre, och innan Sorle honom öfverwunnit,
tillbödd han Konungen trenne gångor stensmål, sågande: Thigg thu
Grith, Kongur; ok sættunsk vith; Vil eg eiga unthir Dreingskaper thinum
hvorra sæmd thu vilt mik auka. (q.) Hvilket anbud Halddan icke des-
mindre med wrede förkastade. En tid efteråt kom Sorle i strid med
Halddans Söner Sigmund och Hogne, men sände dem först ett höfligt
Bud, och lät säga dem: Sorli hinn Sterki bythur ther satt ok Sama
syrir Halddan Kong, Faudur ydvar, ok alla tha sæmd, er hann kann
fræmst ok frækast at véita yekur Bræthrum, eirneiginn Vinattu syna ok
Fostbrædralang. (r.) Doek som sådant tillbud afflogs, börjades Striden
först med Sigmund, då Sorle, i början, ropade med hög röst: Ef Sig-
muntur ma ethur vil Mal mitt heyra, tha byd ek honum fulla sæmd
ok Soma, meth Satt ok sama Botum, fyrirKonginn Halddan Fothur sinn
- - - meth theim Skilmala, at Vith sættunsk heilum Sattum, ok
sleum sythann, sem svarnir Bræthur, svaleingi sem vith ifum bathir.
(s.) Sedan äfwen detta förliknings anbud blifwit af Sigmund wåg-
radt,

(q.) Tag nu emot Lifsfäkerhet, Konung! och lät oss förlikas; Så wil jag, under
din Tapperhet, äga hvad heder, du mig hållt wil tillåga.

(r.) Sorle den Starke tilbjuder Eder förlikning och sänja för Kong Halddan, Eder
Fader, jemte all den ära, som han hållt och wäst kan bewisa eder Broder; där-
til med sin wänskap och Fosterbrödralang.

(s.) Om Sigmund må eller will höra min ord, då bjuder jag honom fullan heder,
med försoning och tjenliga böter för sin Fader Konung Halddan - - - med det skil-
mål och willkor, at wi ingå förlikning, och ärom så sworne Bröd.r, så länge som
wi både lefwa.

radt, kom det ändeligen til enwige imellan Sorle och Hogne. Efter skarpsåkning och omsider kraftigt armryckande, föll Sorle, då Hogne bad honom ligga stilla, medan han hämtade sit swärd Sigurliomi: Så gjorde Sorle: Han låg stilla, och då Hogne kom tillbaka med swärdet, såg han at Sorles hjerta ingaledes dignade, och påminnande sig hans hederliga förhållande emot Hognes Fader och Broder, ehuru de höfliga wilforen blefwo af dem illa uptagne, så sade han, det må wara jemnlekt imellan oss, och tilböd han Sorle nu Vinattu lina ok Fostbrædralag: Ok war thessi Satt bundin fastmælum (t.)

Sådan trygg och ädel Wännskaps-Förening, bekræfs af våra wördade Götha Förfäder, på sådant sätt: Thveir Hlutir eru losambundner og samthikr, ad thad ma eigi seigiast, ad ecki anar giore, thad anar giorir: a tha lund, sem Tungu er kollud Hiartanu Samthiki. (u.)

Hos de gamle Perler, straffades en Last, hwarföre, uti alla andra Länder, ingen Lag finnes wara ursatt: Det war otacksamhet emot åtnjutne wälgärningar. Wåre Förfäder ansågo denna gemena odygden för åfwen så nellig, som de trodde hämnad emot liden oförrätt, wara nödwändig och hederlig. Anförwarters och wänners död, nämligen deras, som fallit för wapen, hämnades wäl ock på ett grufweligt sätt, dock så, att Adelsmod altid war rådande öfwer hämnnden, som wi redan hört berättas om hjälten Sorle.

Förfädernes grymma härfärder til Sjös, hwarigenom hela wästra delen af Europa förfästades, härörde, dels af deras willade begrepp om Åra, dels af Begärelse til Rikedom, dels ock af ofunnoghhet om Folkesväkten.

Welligheten ansågo de med yttersta förakt. Deras Upfostrings-sätt war snörrätt däremot stridande. Alla Lekar, Töjen och Öfninggar syftade på Kroppens hårdighet och Styrka. Swaghet föraktades. Segghet och Kåddhåga gjorde en nästan Årelös. Under Upfostrings-tiden, war imellan Förnåmare och Ringare Barn ingen åtskillnad. En Konungs Son och en Bondes, fingo söljias åt i lika öden, till des Ambeten dem åtskilde. Förträffelig plågsed! därigenom afhölls

(t.) Sin wänskap och Fosterbrödralag: Och wardt denna förening bunden med första ord.)

(u.) Två ting (Personer) äro uti en wilja så förbundne, at man icke må säga, det ei den ena adr hwad den andra åstundar; På lika sätt, som Tungan är kallad hjertats bifall.

hölls den förvåne från Sögfärd, och hos den ringare tillwårte en wis
Ädelmodighet, som, tillika med kärleken för det lagliga wäldet, bibehöll
hela Folkslagets Frihet.

Likafom en strid Ström, hwilken bruter sig ned ifrån höga Bårg,
bortföljer allt hwad den möter i sitt framrusande lopp; Sådane woro
wåra Förfäder, när Friheten, Konungen eller Fäderneslandet wäld-
fördes. När dese Lejon redades urur sina frymslor, geef Förfärdelsen
fram för dem: Död och Gbröd. Ise utbredde sig på alla sidor.

Det war liksom en rasan,
När sådan Man b'ef wred.

Jag tycks mig se med Gasan,

Min Jar i Tolste Led. - - - (w.)

Det är wackert att finna, huru wåre Hedniske Förfäder warit me-
ra angelagne om Jordbruket, än många andre Folkslag i Europa på
samma tid. Det är sägnesamt att inhämta, med hwad aktning och öm-
het de ansågo Sande'en. De hade mycket att göra med och beseglade
de fläste utrikes Handels-orter, såsom Aasgard, (x.) Alkaste, (y.) Brit-
tan, (z.) Dyfflin. (a.) Fornünterta, (b.) Girkland, (c.) Galizuland, (d.)
Gudheim, (e.) Hedaby, (f.) Jorsalaland, (g.) Kypern, (h.) Manork,
(i.) Miklagard, (k.) Niorfa Sund, (l.) Romaborg, (m.) Serkland, (n.)
Sikileygiar, (o.) Syrland, (p.) jemte många flere. Gamla hanlingar witt-
na, att de sträckt deras Sjö-fart och Handel till Alexandria i Egypten.
Likaledes är bewisligt, att de Nordiske Länders Inwånare beseglat och
haft kunogheter om den nya wärlds-delen Amerika, som af dem kallades
Vinland eller goda, eller Skrälingaland, hwars upfinning den sednare
tiden will sig ensam tillwälla.

Det är säkert, att wåre Förfäder woro så store Sjö-Män, som
den tiden nöjeligt war. De kände Styrmans-kosten, och förstodo den
fört än de andre i Europa. De hade en myckenhet Skepp och främja-
de Skepps-byggeri, så att i Konung Amund Jacobs tid war Lædungs-
lama (q.) i hela Sverige 1200 Farkoster. De tråtsade sina fiender
på alla haf. Lodbroks Söner, de förfärdeligaste frigare werlden än-
nu sedt, åröftrade Paris, stöflade Rouen och Bourdeaux, förstörde Bar-
celona, plundrade Gent, intogo London och Canterbury, samt upbränd-
de Winchester.

Man

(w.) April-wärf om vår härliga Tid. O. Dalin.

(x.) Odens husfwudståd i Asien, wid Floden Tanais. (y.) Alicant. (z.) England.
(a.) Dublin. (b.) Formentera. (c.) Grekeland. (d.) Gallicien. (e.) Stora
Schytien eller Tartariet. (f.) Köpenhamn. (g.) Judalandet. (h.) Cypern. (i.)
Minorca. (k.) Constantinopel. (l.) Straat. (m.) Rom. (n.) Africa. (o.) Si-
cilien. (p.) Syrien och Pelestina. (q.) Skepps-utredning. Den war indeld på
wize Rodin (Skepps- eller Ros-lager).

Man måste stadna i förundran, när vårt nu warande Lands belägenhet jämföres emot fordna Rå-märken, samt Förfädernes smak och lycka på sidan, emot vår. Beten I wäl M. F. B! at Sverige i fordna tider, med mindre Strand än wi nu äga, utgjorde en fruktad Sjömagt, och at det bragt hällfrö England, at hålla sig ständig Flotta.

De gamle uträttade ofta sådana Stormwärf, hwaröfwer war närwarande tid, med all sin förmenta kunskap, måste hisna. Hwad är förunderligare, än at de, utan Compass eller Leitarkain, (r.) letade sig wäg öfwer de willaste Haf, och at de bygde skepp, som kunde uthärda så långa och så äfwentyliga Resor? Och til öfwerflöd hisades seglen högre i topp och spändes mera ut, ju häftigare det stormade; En den ansågs för seg och klenmodig, som minskade, brastade eller gigade seglen då böljorna brusade som måst och stormen rasade med häftigaste anfall. Twärt om, hördes då lustiga Hjalte- och kärleks-qwäden til rese-sällskapets upmuntran. Twifwelsutan ägde wåre Förfäder sådana Konst, som nu äro förlorade. Lätom öf uppsöka deras kunskaper, utur ålderdomens öfwerleswor! Lätom öf efterleta de gamle spåren, de skola led-saga öf til widare uppfinningar.

Intet folk i werlden kan berömma sig af, at des förfäder gjorde widtkunnigare bedrifter, än de Swenske. Hwilken ensaldighet i Seder! Hwilken Ståltighet i själen! Hwilken wärkande och ifrig kärlek för Frihet och Ära! För Ryktbarhet och Odödlighet! Men wi känna nästan ännu så litet Förfädernes store gärningar, til alla sina omständigheter, som de Stjernkunnoge känna winter-gatan på Himla-hwalfwet.

Det synes, som den urgamla och ädla ifwern, hos de fläste, wore förswunnen. - - - - - Måne Swenska Folket ombytt Lynne, eller hafwa Främmande tänkesätt aldeles omstöpt des Seder? Det nekas icke, att ju war närwarande tid har sina Förtjänster: Nationen, är mera höfsad och polerad, mera lärd och konst-rik. Wåre Förfäder kunna icke härutinnan med öf jämföras: Men, äre wi ock så tappre, så höghjadtade, så käre uti friheten och en rätt Ära, sådana hatare af Tråldom, wrellighet och förnedrande Laster, som de gamle warit?

Fördärfwet begynner icke hos Folket: Källan är där, hwaröst Öfwerflöd, Årelösligad och wallust bor. Sådana, som Folkets Styresmän och Ledare äro, sådant blir och sjelfwa Folket. Des Seder tillskapas efter de förres tänkesätt, exempel och Efterdömen. Alla Tide-Böcker wittna härrom. Rådstrågom wåre egne Minnes-skrifter.

Så länge Sveriges Äldste Regenter woro Hednisse, men fölgde lifwål, i sin Wan-Tro, wise dygder, som, grundade i tankesättet och den tidens Sedo-Lära, troddes lofwa både Lycksalighet i de dödas Rike, så wäl som Ryktbarhet hos Esterkommande, hade Swenska Folket kärlek till sin Konung, sitt Fädernesland, sine Foster-Bröder och Medborgare, begär till ära och Afsty för tråldom. Det war Tappert, wänfast, och kändt för samma Tro och Redlighet, som Schweitfarne i vår tid.

När des Konungar ändteligen antogo en, med Påwisska dikter, bortblandad Christendom, endast tjänlig att willa Görnustet och försärfwa wiljan. När de började at wisa et otidigt Lit wid omwändelse-wärket, blef Sverige wanmägtigt, blodigt och ohyggelig. Et tankesätt upstod, som utbredde mörker och Barbari, de Borrelige dygderne förwastades, Försät och Stämplingar ofskärade Thronen. Landet upfyldtes med Brottmål, Misshandlingar och grofwa Bedrägerier.

Så långt som Tråldomen är skild ifrån Friheten, så stor Skilnad och Förändring uppades hos det Swenska Folket under den Förste GUSTAFS tid. Tankes och Lefnads-sättet blef allwarsamt och stadgadt. Nationen började nu göra sig en heder af, at älska det, som i synnerhet utgör Människjors Sällhet och Ära, et fritt och uplyst Görnust. Detta war just denna Konungens egentteliga Caractere och personliga kännemärke. Hans Söners oroliga sunnelag wärkade mycken Söndring ibland Folket: Men, då Swenska Thronen ändteligen blef prydd af en Konung, som byggde sitt hela wälde på Undersätarnes kärlek, som ansåg dem såsom Barn, som lefde med dem, såsom Trajanus lefde med sine Romare; Då uplifwades den Swenska dygden, Swenska Namnet blef Ärerikt, och af hela Europa wördadt. Under en Konung, som delte sina dygder och sin höghet med sitt Folk, kunde detta icke annat än blifwa Öfwerwinnerligt. Swem känner icke här igen Den Andre GUSTAF?

Det fattade tycke för Lärdom och wetenskapen under den djupwittra Drottning CHRISTINAS Tid.

Så länge en CARL GUSTAF förde Regimentet, war Folket, lika som öfwer-Herren, stält och höghjertat.

Under den hushållande Konungen CARL XI, blef Nationen sparsam, ordentlig och hushållsaktig.

Under den oförsärade, stridsmanliga Hjälten Konung CARL XII, upelwades Folkets urgamla begär til krigs-ära och blodköpte Segrar.

En

Så många, så stora förändringar til seder, tanke- och lefnadsfatt, har Swenske Folket måst undergå. Det har stundom varit tryckt och af olyckor förnedradt, men alltid swartsjukt om friheten och äran: Alltid med otålighet ansatt tråldome is of.

Regerings-sittet och de styrandes esterdomme, hafwa i alla tider synnerligen wärkat på detta Folket.

Huru mildrades icke dess seder under ULRICA ELEONORAS och FRIEDRICH den mildes saktmodige Regering!

Huru mycken sällhet hafwa wi icke åtnjutit under ADOLPH FRIEDRICH den Fromme, den Rättredige, som i alla redeliga hjärtan uprest sig Minnes- och Årestoder: som i samning war Landets Sader, ministroslägtets och sli Follis vän!

Huru Sälla äro wi icke nu, under TREDJE GUSTAF, Den wise och Nådlöke! Under honom lefwa wi i Frid och Lugn, då de fläste närmare och fjärrare Folkslag, måste uthärda Krigets förödelse.

Wi så i Stillhet skörda Frukten af wåre förtjänster och Fredsamme Närings-sång: (En en Guld och Rättwis Konung lagar det så, att hwar of en får sitt behålla och besitta;) Då däremot en del wåre samtida Utrikes Med-Människor, söga syftlosätta sig med annat, än inre Reningar, wald, Rån och Förödelse.

Wälsignad ware du Tjugonde Nionde Maji, tha Fyri-Kongt vorum primsignadis, ok handtok Gullvåndann, ad ratha Kunungslikam Syflum! (r.)

Forvitnast Ver tha: thwi ad Kunungr vorum er næstir at Sæmdum; og at ollum Rietti! (s.)

Væri thad Heilrædi, ad lifa med karlmanlikum athæsum, ad vorum HERRA GODUM lie til Lofs og Dyrdar, KONGI Vorum til Traufsts, og sæmdar sialfum! (r.)

(s.) Då wår, framför andre förträffelige Konung, iuwigdes, och tog gyllende Spiran i sin hand, at styrta Folk och Land.

(t.) Detta ware wår frögd: En wår Konung är närmast berättigad til wyrdning och alla förmåner!

(u.) Ware det et hålsjamt råd, at så förhålla of, som läcke mån ansständigt och prydeligt är: At det må wara Gud til lās och pris, wår Konung til hjelp, samt of selswom til heder och ära!

N:o 48 utkommer den 10 Junii.

Stockholm, Tryckt hos Commiffarien P. A. BRODIN, 1782.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skåcken,

N:o 48.

Stockholm den 10 Junii 1782.

Epigrame.

En wacker flicka ung och snäll
För världens guld man gärna köper
Men gammal kärleks yr Mamsell
Sjelf efter hela världen köper.

Min Wån!

Jag medger Dig at bland Dårar är nödwändig wara löjlig för at
slippa heta det; ty de göra sig motstridiga begrepp om all ting; men
om Du wore här, fick Du sålja Din ärbara wana, Din smak. Min
Wån! hwad jag beklagar Ditt öde, midt uti Din så kallade stora lycka;
Det fågnar mig wäl Du har fått en Caractere: men skulle det
hända at Den som inbillar sig wara ordsaken til Din lycka, wil efter
Du ej betalt den med Penningar, det Du skal köpa den med Din
dygds förlust; så kom ihåg hwad Du är och hwartil Du är stackat,
Dina förbindelser emot Dig och Dine Medborgare, til exempel: om
han i wedergellning föga frågar efter Din ära; ty det man ej sjelf ä-
ger, sätter man ej värde på) och kan hända för at förswara sig mot
sine öwänner, hwilka gerna älska Dygden, Åran och Friheten, beder
Dig skriva i et ämne efter des affigter, måste Du neka. Monne
icke sanningen är Herre öfwer lögnen och sluteiligen skal segra? Monne
icke om man skal synas en ärlig Medborgare, man måste det wara?
En

En förståld Dygd är last, En falskt Stämpel ger intet värde utan vittnar om en bedragare til Stemplare: En råknepemning blifwer ingen Hålländsk Ducat för det at den har samma prägel: Et skulit äre-tecken är ej ens egit: Sättet at förwårna sig et ting, tingets art, affigten med dess nyttjande samt huru det nyttjas, alt detta skal gifwa oss begrepp om ägaren: En Comediant är ej Kung huru mycket än Spectatorerna applaudera: en Masquerad är gerna helt annorlunda än han synes; ty annars hade Han ingen affigt: En sminkad är gärna ful, korteligen; ju mera enfald ju mera Dygd, ju mera egit, desto mera wårkeligt, och twårtom: Men at ej komma från mit ämne, Min Wån! Du bör ej låna Dig til Sejani wårktyg och at slippa oro, så öfwerhölg ditt nekande med et ärbart tåckelse, upoffra Din egenkärlek, lotsa at Du är okunnog, ej nog drifwen och således odugelig i det ämnet Hans Nåd befalt Dig skrifwa. En förståld dylit okunnoghet gör Ditt Hjerta heder utan at wanhedra ditt förstånd, ja, det som mera är, efter det wanliga sättet at tänka, bibehåller din wårkande ställning; ty människorne plåga ej mistycka et afflag, då de få bibehålla en öfwerlägsenhet på geniets wågnar. Du wet ju at et småleende af Dygden är mera förtjusande än alla Dyckans håstiga Rårleks-betygelse, och jag för min del säger; oackradt förwånde tider, wårdsamme ställningar, lågsinta tyranners snaror, Dyckans underliga skiften och de så kallade storas hoteller, så går en själ wårdig sitt ursprung, ömsint och människja (Olycklig den som wanstågtas!) med mera tilfredstållelse, med et lugn som trotsar stormens wågor, hwilka betyda intet mot de wågor som swalla i den Eastjullas Hjerta, mera fritt, mera säkert på den trånga Dygdens stig, än en lyckelig Bos eller Rådsware på lasternas banade stråt. En människja då hon sätter sig öfwer fördommar och smyckade nedrigheter fördragtar inbildningens foster, förblindas ej af prål, förtjusades ej af Sireners sång, ser ej på sakernas utgång utan deras wårkeliga förhållande, frågar ej efter sitt Tidehwarfs omdömmen eller seder: men den gamla, den sanna Aran som har Dygden til ledare och Sålheten til belöning, dennas ägande är hennes lycka. Det första steget kostar på, men ack! hur lätt går det icke sedan. Se på Caco, Aristides, Brutus &c. de skola sanna min utsaga. Öfwer något wårkert i werlden utom Bil-

llghet; Är icke Rättvisan den hos oss måst lysande och gagnande Dygd? Wet Du något som öfvergår Sanningen uti wärdet? Wet Du något got skönare än ljuset, fulare än mörkret? Wet Du något mera förnådande än Friheten, ledsammare än Träldomen? Wet Du något Himmelrike utom et godt Samwete, något helswete utom frätande förewis- telse? Du känner ju mit Tankesätt, och jag äger den lyckan at kän- na Din goda böjelse och Din kärlek för Dygden. Jag talar efter öfvertygelse; således älskar jag rätta Friheten, utom hwilken ingen Dygd gifwes; men hwartil tjänar mit nit utom krafter? jo, jag är skyldig göra räkenkap för det lilla mig är gifwit, gagna så mycket jag kan och afwagta tiden; emedlertid dixi & salvavi animam.

Sincerus.

S a g a *)

Af De La Motte:

Det war en gång en bras Camel
 Som likwäl hade sina fel:
 Det hånder så uti naturen
 Ja! sjukswa Rungen ibland djuren
 Har deraf fått sin dryga del.
 Camelen för at bördor bära
 War dock ej stadig på sin fot
 Wid minsta sten som tog emot
 Han altid war sitt fall så nära
 At faran syntes utan bot.
 Nu skulle han til ågarns nytta
 En wacker dag hans packor flytta
 Men wägen war så ganska swår
 Där Alpens spets mot skyar går,
 Och där en ewig kullerbytta
 Wid minsta felsteg förestår.

81

Af slughet och försigtighet
 Utbredde ägarn en Tapet
 För sin Camel at derpå klifwa:
 Nu sparas slängar trug och hot,
 Camelen ledes fot för fot
 Tapeten måste flyttad blifwa
 Och höljas öfver sten och rot.
 Camelen gick nu stält och trygg
 Med bärigen måtte han sin rygg
 Han modigt klef et steg i sänder
 Och blef i hast en Marador
 I sin inbillning hög och stor
 Han öfver detta bärget for
 Och ändtlig fram til hwila länder;
 Wien gif nu ackt! på hwad som händer
 Camelen feck ej nattero:

Han drömde blott hur han war mächtig
 Bland djuren främst, förnam och prächtig
 Knapt wägar han sitt öde tro
 När ägarn kom och piskan rörde
 Camelen nu med häpnad hörde
 Ett ljud som han ej mer förstod
 „Hwad! sade han: wil det betyda?
 „Hör jag en människas wilska lyda?
 „Betänck min högghet och mit mod.
 Nu wänckas stryk, och husbond sade:
 „Den acktning man för dig nyh hade
 „Dig stackars djur! helt wist bedrar,
 „Du blott är skapt at dra din börd
 „Och ingen lär din dumhet wörda
 „Som ömhet för din swaghet har.

N:o 49 utkommer den 12 Junii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag-Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 49.

Stockholm den 12 Junii 1782.

Min Serre!

Man dömmar Er som man dömmar andra, men

Pour garants de la verité

Comptons les raisons non les hommes

säger de La Motte, hvilket han närmare uplyser med en saga.

Uf hela Herda-skaran blef Damon utsedd at tildömma belöningen at den som sjöng bäst, Atis eller Sylvander.

Damons hydda war af höga bärg och grönskande stogar omgifwen. Han öfvergaf sit hemwist at uti en ryst dal öfverlägga med sig sjelf huru han wärdigt skulle förätta sit äliggande och antropade Himmelen om hjelp at säga honom hwem som sjöng bäst: Sylvander eller Atis: Atis swarade Echo och uprepade det namnet flera gånger.

„Sjunger Atis bäst? frågade Damon med hög röst. Bäst bäst“
„bäst swarade åter Echo. Allt nog. Wär Dommare skyndade sig“
„til Herda-skocken och förkunnade at belöningen tilhörde Atis.“

Så dömmar man om andras åra
Om andras lycka, andras rätt,
Uf Afwund får man röstens låra,
Och Echo härmar den så lätt,
Hwem wil förnuftet wäl beswära
Med andra undersöknings sätt?
Nog går det fort, fast det går slätt.

Stact.

Näcktergalen och Lysmasken
Fabel.

En Skönhet som är sage skruter ej af den wackra hyn, det fina lif-
wet, de tåcka behagen, hon döller sig snarare än at hon pronerar dem
i de största sällskaper, hon wet at maskar wälja den smakligaste fruct-
ten til sin mat, och det är denna sanningen som gör henne warsam.

En Lysmask stolt och hög ropade en natt „hwad jag brillerar!
„fins wäl i hela wärlden något skapat djur som går upp emot mig i
„fågring och präckt?„ alla andra insecter såsom den arbetsamma My-
„ran, det idoga Biet, och den slitiga Silkesmasken föracktar jag —
„desa trålar! som ej kånna hwad ro och nöjen är, de lefwa i tysthet
„utan at synas, ja usla kråk! jag meddmkar mig öfwer deras tillstånd!
„det är jag allena som är född til höghet och lycka, jag är fallen i-
„från Himmelen blott för at uplysa den här mörka jorden, och alla
„de blöf och stjärnor som tindra i skyn, äro ej annat än Lysmaskar
„på Himmelen, Diamanten i en Konglig Crona har ju blott sit wär-
„de deraf at den lyser som jag.”

Han talte ännu, då en Näcktergal ifrån sit tråd blef honom war-
se och stög på den där präcktiga munsbiten: han betractade likwäl
först sit rof, med et slags föracktt, och änteligen wärdade han sig
at tiltala honom i dessa ord.

„Du dumma och höghmodiga! wet at det just är din Skönhet som
„gör din olycka: Du hade kunnat lefwa lycklig och okänd i ditt mör-
„ker och dald i gräset;” men höghfärd och stälthet få omsider förfall,
se här min Skönhet = = = = huru jag slukar dig.

Saga *)

En Kjöpmans Fru war altid grann
Hon feck beständigst nya kläder,
Och sjelfwa Wdeln henne fann
At hon war grann i alla wäder.

*) Inlände.

Men som det ingen botten blef
 På plümer, bjåfs och fina spetsar,
 Så såg deß man hur debet klef,
 Och sig en dag deröfwer hetsar
 Han talte då: „hwar enda lust
 „Som jag i äkta famnen hämtar
 „Mig kostar tusend plåtar just —
 Men hon i swar deröfwer stjåmtar,
 „Nej — sök min Wån! så tåta prof
 „Som all din handels insigt rådjå,
 „För alt lätt kostnan ej bli grof,
 „Du kan så ofta dig förndja,
 „At Notan som så illa står —
 („Jag dig beswär du ej må dröja)
 Blott til en enda styswer går.

Min Herre! Er lustiga målning på långa Måklaren Slagg Wan-
 te har jag fått, den är äfwen så konstig och så hal som Originalen—
 Men jag wille aldrig at Portraitet skal komma ut förån efter hans
 dödd, ty så länge han skalar här i Lebens gråbe, är han nog kånd och
 hwarföre skal man multiplicera Slaggvantar?

Utgifw.

Wisiten *)

En Herre alla dar et hemligt besök
 Hos en til åren ung och wacker Flicka gjorde,
 Men Fadren, som derom af ryktet fått en röt
 Straxt utan uppehåll wår yngling myndigt sporde
 „Uppå hwad fot, han så deß unga dotter såg
 På långfot swarte han, jag nyß hos henne låg.

Ströd.

*) Insändt.

Scrubda Tanckar *)

Det är det låga tyranniet som skrifer at Subordination är själen i Militairen — hwem wet intet at den största Wetenskapen fordrar det största snillet, det rebeligaste nitet och det bästa hjertat? och hwem wet icke at en machine är utan alt detta?

Det ges Nationer (utan twisfwel i Africa) som har Caronells Articular efter tiderna, men urgamla och barbariska Krigs- Articular.

Det wore en förnuftig Politique, om hwart enda Reglemente wore en Chiffre, som i fall det fölle i fiendens hand, aldrig kunde begripas.

Jag påstår at det i äldre tider varit et oförelätligt misstag innom Militairen at anförtro de sjukas wård åt Fendricken som då war fullwärt och gammal, följacteligen kall, ledsen, alfwarsam och eftertänksam — nej tacka wil jag den späda åldern, då själen är sensible, lekande, glad och pulslustig, detta bidrager långt mera til sjukdomars häfwande än de förnuftigaste Arrangemens, och det är först i våra sednaste tider som man begriper Axiomer.

*) Ifråa Pauvrehielm och försöksstads.

N:o 50 utkommer den 14 Juul.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Stäcken,

N:o 50.

Stockholm den 14 Junii 1782.

Til mina Pränumeranter!

An femti Nummer mina Wänner!
— Nej särra tre = = = det går ej ann
Det är en stölb som hwarje kanner,
Och man i gamla Stäcken fann *)
Ni grymme! med ert djupa minne
Och med er tryckta papperslapp!
Jag såge håldst jag skrifwa slapp
Och Nio Daler fect stå inne —
Doct tyst! jag ber — hwad fasligt larm
Af tio hundra och af flera!

Nå stöjen ej! — just til er harm
Jag skrifwa skal och plagiera.

Register och Innehåll på de 50 första Nummren i
2:dra Stäcken.

N:o 1 en liten Prolog efter wanligheten af en Dagblads - skrifware,
et Memorial som bewisar Utgifwarens Nit för alt Insende, en succé
för Alceste på dess resa. — 2 2 gånger upplagt, Urgammalt Sagobrott
om Finance, om Bethel, och tusende betydande Rikssaker i Japan,
epi.

*) 3 N:o 51.

epigramme. — 3 Tyckans Tempel plagierat. — 4 Samtal emellan den swaga och olyckliga Carl den 1:sta i Engeland och Cromvell, Verler af Homme Vorace. — 5 Om en flicka som hade 5 friare och walde ganska besynnerligt, en liten Correspondance om et plagium i N:o 3. — 6 En hel Conversation emellan två Damer af den aldraf högsta Adeln som slutas ändå med stickord. — 7 En Apologve, Infall och små Historier, en liten Vers til Mamsell S. . . . och et litet swar derpå. — En kort recension af Abbé Condillacs bok skrifen för Prinsen af Parma och duger i alla Prinsars Bibliotheque, blott den läses, strödda Tanckar, Epigramme. — 9 Om Hippocriter, et sedolårande qwåde af den dygdiga Geslner. — 10 Fabel om undersåten Råf som harangverade Konung Råf i wanlig hnngrig smickerstyl, Tanckar af den stora Rousseau, Verler. — 11 Utkast til en Ansökning på Vers, Verlen war åtminstone lycklig, jag wet ej hur Ansökningen blir, åter ur Condillacs bok. — 12 Vers fulla af Tanckar och målningar på allmänna fördärstwet, NB i Asyrien, Tanckar. — 13 Guda-lära i stället för alla namnen i Dagligt Allahanda på dem som predika den och lefwa derefter, Vers på en Födelse-dag, i hwilken Poeten slutar så wackert sedan han målat förbistrade tider som kunna komma:

I fall du lefwer sådan dag, jag framför dig må lyckan fira
 Som mål för ära, wett och lag, fått lefwa under GUSTAFS spira.
 Tal til Cato, Tanckar. — 14 och 15 Uprepande af märckwärdiga o-
 lyckliga, men också de aldralycksaligaste händelser på Dagtalet 19,
 en liten fråga, Strödda Tanckar. — 16 Regerings konsten, et litet
 bref til Wålment, Epigramme, Öfversättning af Fransyska Ver-
 lerna i N:o 4. — 17 Bref ifrån Ganganelli til en ung Mikord in-
 structivt och upbyggeligt i et ämne som gäller war ewiga wålfärd,
 om den försträckeliga Musique elden en Söndags eftermiddag på Swea
 Rikes Riddarhus, hwars öfverskrift Claris Majorum exemplis passar
 sig så wäl därtill. — 18 Machiavell, denna alla Tyranniska och usla
 Furstars hjälte och model rekuterad af den största och den dygdiga-
 ste hjälte, Strödda Tanckar. — 19 Sanning och Nöje slagen med
 sina egna wapen så at ingen lär mera begära Continuation på skrif-
 ten. — 20 2:ne Paragrafer ur Instruction för Ordens Historiogra-
 fen,